

הזמר זוהר ארגוב מספר על מעצרו ועל חייו

ארגוב עם מזכירתו, אחותו וגיסו. השוטרים התערבו ביניהם שלא אחזיק מעמד אפילו יומיים!

כסא

ביזם ההולדת

„אני טיפוס עממי ויש לי תכרים ככל מקום. יש לי סלנג דיבור חופשי עם אנשים. אולי זה מפריע למישהו. אומנם יש לי עבר, אבל מעולם לא נעצרתי על סמים. מאז 1979, כשהיה עניין האונס — שגם לא היה אונס — לא נעצרתי אף פעם. החיים שלי השתנו ואין לי עניינים עם המיישטרה. היום הם טוענים במישי טרה, שבעניין פרשת פורטו ריקו כל המיישטרה עומדת על הרגליים, וחוקרים כל אחר שקשור איכשהו לפרשה.

„בעולם הדיבור ובעולם הקסטות יש גם ליכוד. הנה, פיתאום אני קורא בעיתונים כשהייתי במעצר שחיים משה רוצה לשכור עבורי מומחה למיישטים, עוררדין בשם קנת מן. „תיכף הבנתי שזה תרגיל של מי שמחפש פירסומת. מה פיתאום עוררדין, כשיש לי שני מומחים למיישטים — עוררדין אריה שרעבי ויואל רשף, שהיה יושב־ראש אירגון השוטרים בארץ?

„אני הבנתי שחיים משה מחפש פירסומת על הגב שלי. אני מרחם עליו. כי הוא לא יודע להבדיל בין טוב לרע, והוא קופץ על כל הזדמנות של פירסומת. אני אומר שאלה שקובעים לי את יחסי־הציבור לא עברו נכון הפעם.

„ההתנהגות של חיים משה לא חברית, וכל הסיפור עם שכירת עוררדין עבורי הוא סתם... ואם הוא באמת חבר כליכר טוב, יש לו הזדמנות לשלם לעורכי־הדין שלי.”

שימשיכו לדבר

„אני מספרת לזוהר שפגשתי את חיים משה אתמול, והוא מבקש לעזור לו. חיים סיפר כי הם חברים והוא לא מבין מדוע זוהר השמיץ אותו באריון שנתן לעיתון.

זוהר מגחך ועונה: „אני אמרתי באריון שאין לו ריעה עצמית, וכי האחים ראובני קובעים לו איזה שירים לשיר. עכשיו הוא מנסה להראות לכולם שכאילו אני המיסכו, שזקוק לעזרה שלו.”

ניתן למי שמוכר יותר מ־25,000 עותקים. אבל זו כמות קטנה לעומת מאות אלפי קסטות שנמכרו. אנשים לא קונים תקליטים, היום הם קונים קסטות.

„האורחים חיכו לי ולא הבינו מדוע אני לא מגיע.

„בלשי היחידה המרכזית הגיעו אליי בשעה 1 בצהריים הביתה. הם העירו אותי משינה.

„המילה הראשונה שאחד הבלשים אמר היתה: 'כאסח' ובאמת עשו לי כאסח בבית. הם הפכו הכל, חיפשו סמים ולא מצאו כלום. היה לידי בקבוק קוניאק רמי מרטן כמעט ריק, ואחד הבלשים אמר לי בליגלוג כי: 'זה לא הולך ביחד עם סמים' לא ענית.

„הם הודיעו לי שאני עצור. אמרתי להם שאורחים מחכים לי ויש לי מסיבת יום־הולדת, ביקשתי שיעצרו אותי אחרי המסיבה. הם לא הסכימו וגם לא איפשרו לי להתקשר ולהודיע לאף אחד.

השוטרים התערבו שאשבר

„לקחו אותי למישרת ריונגוף וחקרו אותי עד 9 בערב. השמיעו לי את שיחת־הטלפון עם אבנר כחלון, ואני הסברתי להם שלא מרוכר בסמים, וכי אני לא משתמש בסמים. הם לא רצו להאמין. אחרי

בסמים. הם גם הציעו לי להודות ואז, אמרו, ישתחררו אותי.

„אפשר לומר שהשוטרים האלה רי התפלאו כשראו אותי עושה כפיפות” סמיכה בתא שבו הייתי.

„אפילו אז, כשראו שאני אוכל, קורא ועושה ספורט, לא רצו לדרת מהסיפור של הסמים.”

אני מפסיקה את זוהר לרגע ושואלת אותו לסיבת השמועות והרמזים בעיתונים כי הוא משתמש בסמים קשים.

זוהר משיך: „אני כאמת לא יודע מאיפה השמועה הזו צצה. תסתכלו על הזרועות שלי. את רואה כאן איזה סימן? את בטח ראת מסוממים. הם נראים כמוני?”

„מי שהרביק לי את השם הזה עשה זאת אולי מתוך קינאה או מי יודע למה.

החקירה לקחו אותי למישרת הרצליה והכניסו אותי לכיבוד.

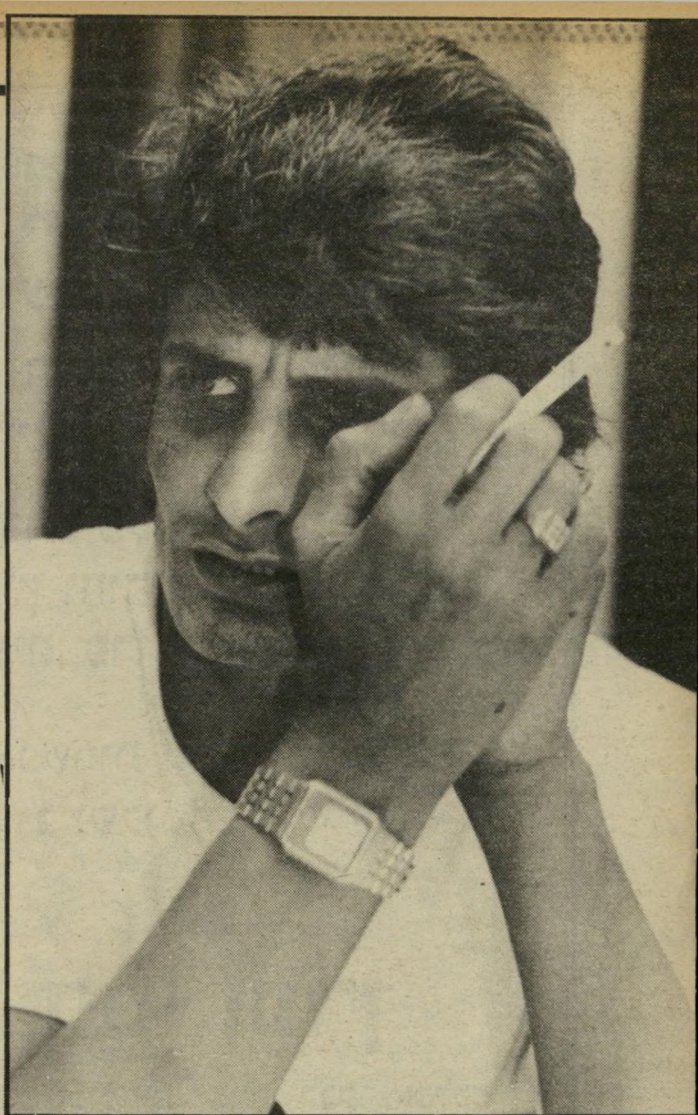
„חקרו אותי כל יום והתעקשו שאודה כי אני משתמש בסמים. תוך כדי חקירה שאל אותי איזה שוטר אם אני לא רוצה איזה פקק אדולף.”

„אמרתי שאני לא רוצה כלום וסיפרתי להם שאני שותה רק רמי מרטן.

„הם באו אליי מכל הכיוונים. ואחד מהם אמר לי: 'אל תבויש, אם אתה רוצה גמילה — נסדר לך'.

„שני שוטרים התערבו בנוכחותי שלא אחזיק מעמד אפילו יומיים במעצר, וכי אשבר ואודה בשימוש

„פקק” — הגדרה של נרקומנים הנמצאים בטיפול גמילה למנת הסם הנמדדת לפי פקקים.

זוהר ארגוב נעצר על־סמך הקלטה של שתי שיחות טלפוניות, שבהן לא הוזכרה מילת־המפתח „סמים”. כאשר ארגוב אמר בטלפון „בסדר, אשאיר לך מאה דולר אצל ידידה שלי” ביקשה המיישטרה לייחס למילים אלה עיסקת־סמים. גירסתו של ארגוב היא כי ביקש שייביאו לו קאסטה לביתו, ומאה הדולארים שהורכבו בשיחה הם החזר ההוצאות, עבור הקאסטה ונסיעות במוניות.

העובדה המיישטתית היא, כי ההוכחה לעבירת־סמים היא בתפישתם — וזאת, כמובן, לא טענו אנשי־המיישטרה.

הרבה כשהייתי עצור. העובדה שעצרו אותי בריוק ביום־הולדתי ה־29, שעה לפני תחילת המסיבה, זה לא במיקרה. „כאותו יום, בשעה 2, חיכו לי במיסערת טעדיה, שנמצאת מאחורי הבורסה ליהלומים, הרבה חברים, עיתונאים ועוד כל מיני נוצצים. „המסיבה היתה לכבוד יום־הולדת ולכבוד תקליט־הזהב שחברת גל־רון והאחים ראובני רצו להעניק לי.

„אני החלטתי שאני רוצה קסטת” זהב. הרי אני זמר־קסטות. תקליט־זהב

פגשתי את זוהר ארגוב כבית־המישפט לאחר שיחרורו בערבות. מצב־רוחו היה מרום, והוא שוחח עם קרובי־משפחה וחברים.

אנשים ניגשו אליו וביקשו אוטו־גראפים. עיתונאים ביקשו ראיונות, אך זוהר ביקש להתקשר אליו יותר מאוחר. הוא רוצה לראות את בני־מישפחתו המחכים לו בבית.

זוהר ביקש שאסע איתו לביתו בניבתיים, שם יספר לי את כל הסיפור.

ברוך, בנוסענו במכונית המרצדס האדומה, שאותה רכש לא מזמן, קראו לעברו ממכוניות שעצרו ברמזורים. קבוצת חיילים ביקשה שיבוא להופיע בבסיס. שתי חתיכות צעקו לעברו: „יהיה טוב, אל תקח ללב”

זוהר אמר לי: „את רואה? אוהבים אותי.” לזוהר יש דירת פנטהאוז מרווחת בגיבעתיים. בקומה העליונה שורת מהפכה בעיקבות החיפוש שאותו ערכה המיישטרה.

„נראה שעשו עבודה יסודית ולא

מאת

זוהר ארגוב
כפי שסופר
לנעמי ארוה

זוהר עם פרקליטיו יואל רשף ואריה שרעבי מאז 1979 לא נעצרתי אף פעם!